

ПРОЛОГ

— Нам не варто цього робити, — сказала Дадзі.

Багаття горіло неприродним пурпуровим вогнем, що іскрився й докірайво сичав, немовби відчуваючи її гризоту. Язики полум'я тяглися згору, ніби чіпкі руки, й поступово перетворювалися на обличчя. Побачивши їх, навіть через стільки місяців Дадзі відчула, як усе нутро стиснулося від сорому. Вона відвернулася.

Однак померлі все одно стояли перед очима: широко роззявивши роти, приголомшені її зрадою. Їхнє шепотіння відлунювало їй у голові так само, як і проночі в снах.

«Убивця, — казали вони. — Нсвдячна Хвойда».

Страх скував їй груди.

— Жиґа, не думаю, що...

— Запізно сумніватися, мила.

Жиґа стояв по іншій бік багаття і з властивою йому грубою, беземоційною спритністю зв'язував непокірного оленя. Віп завбачливо витягнув з тіа лучників-кетрґідів три зазубрені ножі і вже розклав їх навколо багаття, утворивши рівносторонній трикутник. Дадзі ще не торкалася свого каипка. Надто боялася блискучий метал здаватися їй отруйним і лихим.

— Ми вже давно проминули точку неповернення, правда ж? — спитав Жиґа.

Олень вигнув шию, силкуючись вирватися з пут. Жиґа схопив його за роги і притиснув голову тварини до землі.

Полум'я рвонулося вище, шепотіння посилилося. Дадзі відступила.

— Усе це якось неправильно.

Жига пирхнув:

— І відколи це ти стала такою боягузкою?

— Я просто хвилююся. Цевері сказала...

— Та яка різниця, що вона там сказала? — Жига говорив нервово, немовби обороняючись.

Дадзі знала, що йому також соромно. Була впевнена, що якась частина його воліла б, щоб вони ніколи не ставали на цю стежку. Але він нізачо цього не визнав би, інакше б зламався.

Притиснувши шию оленя коліном до землі, Жига обмотав мотузкою його передні ноги. Олень розтулив рота, але замість крику з його горла вирвалося лише хрипке, моторошне скреготіння.

— Цевері завжди забивала собі голову всіляким лайном. Це ж треба, пророцтво. Не вір тій маячні. Вона просто сказала те, що Сожцань Сіжа хотіла, щоб ми почули.

— Вона сказала, що це нас уб'є, — озвалася Дадзі.

— Не зовсім так.

— Але близько до суті.

— О, Дадзі. — Жига грубо смикнув мотузку, затягуючи останній вузол, і на мить завмер, щоб оцінити роботу. Потім підійшов і сів поруч із Дадзі. Почав погладжувати їй спину повільними колами. Це мало б її втішити, але здавалося радше пасткою. — Невже ти думаєш, що я коли-небудь дозволю, щоб з тобою щось сталося?

Дадзі силкувалася дихати спокійно. «Роби, як він каже, — нагадала вона собі. Саме так вони домовилися з Дзією. — Схили голову і корись, інакше Жига знайде спосіб позбутися тебе».

Вона мала б радіти цьому ритуалу. Він стане їй захистом, гарантією, що Жига не зможе вбити її, не вбивши й себе. Для них із Дзією він мав стати щитом.

Та все ж вона дуже боялася. А раптом це буде гірше за смерть? Зрештою, вона змогла витиснути з себе:

— Мусить бути якийсь інший спосіб...

— Його не існує, — випалив Жига. — Так, як є, ми довго не протягнемо. Ця війна стала занадто великою. І ворогів у нас забагато. — Він змахнув ножем у бік лісу. — І якщо Дзія й далі так поводитиметься, то до завтра він може не дожити.

«Може не дожити, бо ти западто тиснув на нього», — хотіла відповісти Дадзі. Але вона прикусила язика через страх, що ці слова можуть розгнівати Жиґу. Пробудити в ньому жорстокість.

«У тебе немає іншого вибору». Вона давно збатула, що якщо хоче бути в безпеці, то мусить стати вкрай потрібною для Жиґи. Незамінною, заякореною і зв'язаною з його життям.

— Агов, Дзизя! — крикнув Жиґа, склавши долоні навколо рота. — Покінчимо з цим!

Дерева мовчали.

Жиґа крикнув голосніше:

— Дзизя! Я знаю, що ти там.

«Може, він утік, — подумала Дадзі. — Кмітливий, гад».

Вона замислилася, як учинить Жиґа, якщо Дзизя їй справді спробує втекти. Звісно, кинеться навздогін і, цілком імовірно, таки його сіймає. Жиґа завжди був найсильнішим і найшвидшим з-поміж них. Покарання буде жахливим. Але Дадзі могла затримати Жиґу на кілька хвилин і виграти для Дзизі трохи часу. І хай навіть це вартуватиме їй життя, принаймні один із них стане вільним.

Але вже через декілька секунд Дзизя вийшов з лісу спотикаючись, наче п'яний. У його очах застиг той приломотшений, нестямний вираз, до якого Дадзі за останній час уже звикла. Вона обережно потяглася до ножа.

Жиґа підвівся й підійшов до Дзизі, наче доглядальник до тигра: застережливо виставивши руки вперед.

— Як ти?

— Як я? — Дзизя схилив голову набік. — Про що це ти?

Дадзі побачила, що на горлі в Жиґи пульсує жила.

— Можеш підійти й сісти? — запитав Жиґа.

Дзизя похитав головою й тихо гикотнув.

— Це не смішно! — гарикнув Жиґа. — Ходімо, Дзизя.

— Дзизя? — Дзизя звів очі до неба. — А хто це?

Жиґа потягнувся до меча. Дадзі підняла свій ніж. Вони готувалися до цього всі троє, коли Дзизя ще був свідомим. Вони мусили задати удару до того, як він відчинить ворота...

На обличчі Дзизі з'явилася страхітлива посмішка.

— Та я жартую.

Жиґа розслабився:

— Та пішов ти!

Дадзі повільно видихнула й спробувала заспокоїти шалене серцебиття.

Дзизя сів біля багаття, схрестивши ноги. На зв'язаного оленя він поглядав з легким інтересом.

— А він напрочуд спокійний, так?

Дзизя підняв з землі свій ніж і замахнувся ним перед мордою оленя. Полум'я виблискувало на зазубреному лезі. Олень лежав нерухомо, байдужий до всього навколо. Якби не важке, смиренне дихання, могло здатися, що він мертвий.

— Дадзі заштовхала йому в горлянку трохи опіуму, — сказав Жига.

— О, — Дзизя підморгнув їй. — Розумна дівчинка.

Дадзі воліла б, щоб наркотик подіяв швидше. Воліла б, щоб Жига дав їм трохи більше часу. Але це вимагало б співчуття, а ця риса майже напевно йому не властива.

— Він ще наче живий, Дадзі, — Жига змахнув у її бік ножем. — Не затягуймо з цим.

Дадзі вклякла на місці. На якусь мить вона навіть замислилася про те, щоб утекти. У неї тремтіли коліна.

«Ні. Шляху назад немає». Вона мусила це зробити якщо не заради себе, то бодай заради Дзизі.

Він любив непристойні жартички і ніколи не був здатний на щось серйозне. Тільки його могла веселити перспектива з'їхати з глузду. Але її страх — її і Жиги — був справжнім. Дзизя балансував на межі розсудливості і божевілля вже багато місяців, і вони не знали, коли він остаточно провалиться в порожнечу. Лише так вони могли його повернути.

Але чого це їм вартуватиме?

— Підніміть ножі, — сказав Жига.

Вони підкорились. Олень під клинками лежав спокійно, очі розплащені, осклянілі.

Жига заговорив. Із кожним словом заклинання, заради якого вони брехали, катували і вбивали, багаття здіймалося дедалі вище, аж доки полум'я під нічним небом сягнуло трьох метрів. Коли Цевері промовляла ці слова, вони звучали як музика. З вуст Жиги — радше як прокляття. Дадзі міцно замружилася, намагаючись відмежуватися від криків у голові.

Жига скінчив заклинання. Нічого не сталося.

Якийсь час вони просто сиділи перед багаттям, спантеличені, аж доки тишу не розірвав сміх Дзії.

— Бляха, та що з тобою? — із натиском запитав Жига.

— Ти неправильно промовив заклинання, — сказав Дзизя.

— Що ти верзеш?

— Вимова. Нічого не спрацює, якщо ти так спотворюватимеш слова.

— Тоді промов його сам, — Жига ледь чути пробурмотів ще щось. Мугенське слово, лайку, яку підхопив ще дитиною. «Коханець коня».

— Я не знаю слів, — мовив Дзизя.

— Ні, зрешт, — у голосі Жиги чулася злість. — Вона тебе першого навчила.

Дзизя напружився.

«Не роби цього, — подумала Дадзі. — Убиймо його і тікаймо».

Дзизя почав замовляння. Його голос із хрипкого шепотіння поступово переріс у крик, волевоий і плавний. Цього разу слова звучали ближче до того, як їх промовляла Цевері. Цього разу в них крилася сила.

— Зараз, — прошепотів Жига, і вони підняли ножі, щоб стратити останню невинну жертву.

Коли все скінчилося, порожнеча закинула їх назад у матеріальні тіла й відчуття було таким, наче їх облили крижаною водою. Дадзі впала вперед, відсапуючись. Земля під її ногами здавалася такою твердою, а повітря — таким солодким. Знайомий світ зробився раптом дивним: цілісним, прекрасним, загадковим. Дадзі горіла зсередини, тремтячи від чистої сили, що пульсувала в тілі.

Вона почувалася більш живою, ніж будь-коли раніше. Тепер вона мала три душі замість однієї, тепер була завершеною, тепер була чимось більшим.

Вони ще не повністю повернулися зі світу духів. Їхній зв'язок ще не розірвався. Вона досі читала душі Дзії і Жиги, а їхні думки звучали в її свідомості так гучно, що було важко виокремити серед них свої.

Від Дзії вона відчувала холодний і неприкритий страх укупі з неабияким полегшенням. Він цього не хотів. Ніколи нічого